

τοκρατόρων, τὸν Ἀρμενόπουλον, τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὴν ἐπιεικίαν.

Ἄλλ' ἢ εἰς τοὺς νόμους προσθήκη τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς ἐπιεικείας, ἐγένετο ἀφορμὴ ἐπεισοδίου κωμικοῦ, ὃ περ, ὡς ἰδιαζόντως ἀστεῖον, κνίζομαι νὰ διηγηθῶ ἐν παρεκβάσει.

Πρόεδρος τις Πρωτοκλήτου Ι. Κ. ὀνομαζόμενος, ἐντιμος μὲν τοῦ Αἰγαίου πολίτης ἐκ τῶν Δυτικῶν, ἀμαθὴς δὲ καὶ τὸ χεῖρον γυμνὸς κρίσεως, ἐπέστειλεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεῖαν ἀναφορὰν ἐν ἣ ἔλεγεν ὅτι ἐκ τῶν βιβλίων ὅσα παρηγγέλθη νὰ συμβουλευεταί, Ἀρμενόπουλον μὲν καὶ Ἀπάνθισμα τῶν ἐγκληματικῶν νόμων εὐρὼν ἠγόρασεν, ἐπιεικίαν ὁμως καὶ ὀρθὸν λόγον, εἰ καὶ ἠρξύνθησεν ἐπιμελῶς καὶ οὐδὲ χρημάτων ἐφείσθη, οὐδαμῶς ἀνεκάλυψεν ὅθεν παρεκάλει νὰ σταλῆ αὐτῷ ἐν ἀντίτυπον ἐπιεικείας καὶ ἐν ὀρθοῦ λόγου, ὧν τὴν τιμὴν ἦτο πρόθυμος ν' ἀποτίσῃ.¹

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.—Μετὰφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια· ἰδί σελ. 209.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἐρ ᾧ ὁ Φιλίας Φόγ καὶ οἱ συνοδοιπόροι του εἰσχωροῦσιν εἰς τὰ δάση τῆς Ἰνδικῆς, καὶ τοῦ τολμήματος τούτου αἰ συνέπειαι.

Ὁ ὀδηγός, πρὸς συντομὴν τῆς ὁδοῦ, ἀφῆκε δεξιᾷ τὴν τροχίαν τοῦ κατασκευαζομένου σιδηροδρόμου, ἧτις, ἐπηρεαζομένη ὑπὸ τῶν ἰδιοτρόπων διακλαδώσεων τῶν Βινδίων ὄρων, δὲν ἠκολούθει τὴν βραχυτέραν ὁδόν, τὴν μόνην συμφέρουσαν εἰς τὸν κ. Φόγ. Γνωρίζων δὲ πᾶσαν τῆς χώρας ὁδὸν καὶ ἀτοκπὸν, προέτεινε νὰ βραχύνῃ τὸν δρόμον κατὰ εἴκοσι περίπου μίλια, διατέμνων τὸ δάσος, καὶ ἡ πρότασίς του ἐγένετο δεκτὴ.

Ὁ Φιλίας Φόγ καὶ ὁ κύριος Φραγκίσκος Κρόμαρτ, βεθυθισμένοι μέχρις αὐχένος ἐντὸς τῶν καλῶν των, διεσείοντο ὑπὸ τοῦ ταχέως τριποδισμοῦ τοῦ ἐλέφαντος, ὃν ἐκέντριζεν εἰς δρόμον ὃ ὀδηγός του, ὑπέπερον ὁμως τὸ πρᾶγμα ἐν πάσῃ τῇ βρετανικῇ ἀταραξίᾳ, ὀλίγον ἄλλως διαλεγόμενοι καὶ μάλιστα προσβλέποντες ἀλλήλους.

Ὁ δὲ Πονηρίδης, καθήμενος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ζώου, καὶ ὑφιστάμενος ἀμέσως πᾶσαν τὴν ἀντικοπὴν τῶν κινήσεών του, προσεῖχε, κατὰ παραγγελίαν ῥητὴν τοῦ κυρίου του, μὴ θέσῃ τὴν γλῶσσάν του μεταξὺ τῶν ὀδόντων, καθότι θὰ ἐκόπτετο ἀναποδράσως εἰς δύο. Καὶ ὅτε μὲν ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ ἐλέφαντος φερόμενος, ὅτε δὲ πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσθιά του ἐξωθούμενος, ἐξετέλει ἄκων κινήσεις ἀκροβατικάς, ὡς οἱ τῶν ἵπποδρόμων κυβιστῆρες. Εἰγέλα ὁμως καὶ ἀσειεύετο ἐν μέσφ τῶν ἀλμάτων του, πού δὲ καὶ πού ἐ-

¹ Ἐπιτομολογῆ ἐκ τῆς β' ἐκδόσεως τῶν Ἀναμνησέων τοῦ ἠεροῦστου Ν. Ἀραγοῦ.

ξῆγε τοῦ σάκκου του τεμάχιον σακχάρως, ὅπερ ὁ νοήμων Κιούνης ἔδραττε διὰ τῆς προβοσκίδος του, χωρὶς ἐπὶ στιγμὴν νὰ διακόψῃ τὸν τακτικὸν αὐτοῦ τριποδισμὸν.

Μετὰ δύο ὥρων πορείαν, ὃ ὀδηγὸς ἀνέστειλε τὸν δρόμον τοῦ ἐλέφαντος καὶ παρέσχεν αὐτῷ μιᾶς ὥρας ἀνάπαυσιν· ὃ δὲ ἐλέφας, πῶν ἀπὸ τινος πλησίον ἔλους, κατεβρόχθισε θάμνους τινὰς καὶ δενδρύλλια. Καὶ ὁ μὲν κύριος Φραγκίσκος Κρόμαρτ, κατὰ κόπον ὦν, οὐδόλως δυσηρεστήθη διὰ τὴν διακοπὴν· ὃ δὲ Φόγ ἦτον ἐντελῶς εὐδιάθετος, ὡς εἰ ἐξήρχετο τῆς κλίνης του.

— Εἶνε ἀπὸ σίδηρον λοιπόν, εἶπεν ὁ ὑποστράτηγος, βλέπων αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ.

— Ἀπὸ σίδηρον κτυπητόν! ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης, ὅστις ἠσχολήθη εἰς παρασκευὴν λιτοῦ προγεύματος.

Τὴν μεσημβρίαν ὃ ὀδηγὸς ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως· ἡ δὲ χώρα ἔλαβεν ἀγριωτέραν μετ' ὀλίγον ὄψιν. Τὰ μεγάλα δάση διεδέχθησαν λόχμοι ὄξυφοινίκων καὶ νανοφοινίκων, εἶτα δ' εὐρεῖται κατὰξηροὶ πεδιάδες, διακοπτόμεναι μόνον ὑπὸ μικρῶν τινῶν θάμνων καὶ ὄγκων μεγάλων συνήτου λίθου. Πᾶσα ἡ χώρα αὕτη τοῦ ἄνω Βουνδελοῦνδ, εἰς ἣν σπανίως φοιτῶσι περιηγηταί, κατοικεῖται ὑπὸ φανατικοῦ πληθυσμοῦ, ἀμετατρέπτως ἀσκούντος τὰ φοβερώτατα παραγγέλματα τῆς Ἰνδικῆς θρησκείας. Ἡ ἀγλικὴ δεσποτεία δὲν κατώρθωσε νὰ ἐκταθῇ εἰς χώραν ὑποκειμένην ἐτι εἰς τὸ κράτος τῶν Ἰνδῶν ἡγεμόνων, ἀπροσίτων ἐντὸς τῶν ἀθάτων φαράγγων τῶν Βινδίων.

Πολλάκις ἐφάνησαν ὁμάδες ἀγρίων Ἰνδῶν ἐργίλους χειρονομούντων πρὸς τὴν διάβασιν τοῦ ταχύποδος ζώου· ὃ δὲ Παρσίδης τοὺς ἀπέφευγε κατὰ τὸ δυνατόν, θεωρῶν αὐτοὺς ὡς κακοποιούς ἀνθρώπους. Ζῶα δὲ ὀλίγα ἐφάνησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην· πίθηκοι μόνον ὀλίγοι, τρεπόμενοι ἀμέσως εἰς φυγὴν ἐν χειρονομίαις καὶ μορφασμοῖς, οἵτινες διεσκέδαζον τὰ μέγιστα τὸν Πονηρίδην.

Μεταξὺ ἄλλων ἐτάρασσε τὸν χρηστὸν νέον καὶ ἡ σκέψις, τί θὰ ἔκαμνε τὸν ἐλέφαντα ὃ κ. Φόγ, φθάνων εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀλλαγαβάδ. Νὰ τὸν λάβῃ μετ' ἑαυτοῦ; Ἀδύνατον· διότι ὁ ναῦλός του, προστιθέμενος εἰς τὴν τίμημα τῆς ἀγορᾶς, θὰ καθίστα αὐτὸν ζῶον λίαν δαπανηρόν. Ἐὰ τὸν ἐπώλει ἄρα γε, ἢ θὰ τὸν ἀπέλυε; Τὸ ἀξιόλογον ζῶον ἦτο ἄξιον, κατὰ τὸν Πονηρίδην, πάσης περιποιήσεως. Ἄν δὲ τυχὸν ὃ κ. Φόγ τὸν ἐχάριζεν εἰς αὐτόν, ὃ Πονηρίδης ἤθελεν εὐρεθῆ εἰς μεγίστην ἀμνηχανίαν. Πάντα ταῦτα μεγάλως τὸν ἀνησυχούν.

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας εἶχον οἱ ὀδοιπόροι διαβῆ τὸν κύριον ζυγὸν τῶν Βινδίων, καὶ ἐστάθμευσαν εἰς τοὺς πρόποδας τῆς βορείας αὐτοῦ κλιτύος, ἐν μέσφ κατηρητιωμένου τεμένους. Εἶχον ἤδη διατρέξει τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰκοσι-

πέντε μίλια και ὑπελείποντο αὐτοῖς τσοσαῦτα μέ-
χρῃς Ἀλλαχαβάδ.

Ἡ νύξ ἦτο ψυχρά, καὶ ὁ Πονηρίδης ἀνῆλθεν ἐντὸς τοῦ τεμένου εὐάρεστον πυρὰν ἐκ κλάδων ξηρῶν. Οἱ ὀδοιπόροι ἔφαγον, ὡς ἄνθρωποι κατά-
κοποι, τὸ παρασκευασθὲν προχείρως ἐκ τῶν ἡ-
γορασμένων ἐν Χίλβυ τροφίμων δεῖπνον, ἡ δὲ
συνομιλία, ἀρξαμένη ἀπὸ ἀσυναρτήτων τινῶν
φράσεων, κατέληξε μετ' οὐ πολὺ εἰς ὁμόφωνον
καὶ ἡχρηότατον ῥόγγον. Ὁ ὀδηγὸς ἔμεινεν ἀ-
γρυπνῶν ἐγγὺς τοῦ ἐλέφαντος, ὅστις ἀπεκοιμήθη
ὄρθιος, σπριζόμενος εἰς ὀγκῶδες στέλεχος δέν-
δρου.

Οὐδὲν ἔκτακτον συνέβη τὴν νύκτα. Βρυχηθ-
μοὶ τινες ἀγρίων γαλῶν καὶ πανθῆρων ἐτάρα-
ξαν ἐνίοτε τὴν σιγὴν τῆς, ἀναμιγνύμενοι πρὸς
τοὺς ὀρεῖς συριγμοῦ τῶν πιθήκων. Ἀλλὰ τὰ
σαρκοβόρα ἠρκέσθησαν εἰς κραυγὰς, καὶ εἰς οὐ-
δεμίαν ἄλλην προέβησαν ἐχθρικήν ἐπίδειξιν κατὰ
τῶν διανυκτερουσάντων ἐν τῷ τεμένει. Ὁ κύ-
ριος Φραγκίσκος Κρόμαρτυ ἐκοιμήθη ὕπνον βα-
θύν, ὡς στρατιωτικὸς κατάκοπος· ὁ Πονηρίδης
ἐπανέλαθεν ἐν ταραχῶδει ὕπνῳ τὰς κυβιστείας
τῆς προτεραίας· ὁ δὲ κ. Φόγ ὕπνωσεν ἡσύχως ὡς
εἰ κατεκλίνετο ἐν τῇ ἀθορύβῳ οἰκίᾳ του τῆς Σέ-
βιλ-Ρόου.

Τὴν ἕκτην πρωϊνὴν ὥραν ἐκίνησε καὶ πάλιν ἡ
συνοδία, ὁ δὲ ὀδηγὸς ἠλπίζεν ὅτι τὴν αὐτὴν ἐ-
σπέραν ἤθελον φθάσει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀλ-
λαχαβάδ. Οὕτω δὲ ὁ κ. Φόγ μέρος μόνον ἤθε-
λεν ἀπολέσει τοῦ κέρδους τῶν τεσσαράκοντα ὀ-
κτῶ ὥρῶν.

Μετὰ τὰς τελευταίας κατωφρείας τῶν Βιν-
δίων, ὁ Κιούνης ἀνέλαβε τὸ ταχὺ αὐτοῦ βῆμα,
ὁ δὲ ὀδηγὸς του περιέκαμψε τὴν κόμην Καλλεν-
ζέ, κειμένην παρὰ τὸν Κάνην, ἐν τῶν παραπο-
ταμίῳ τοῦ Γάγγου. Ἀποφεύγων πάντοτε τὰ
κατοικοῦμενα μέρη, ἐθεώρει ὡς ἀσφαλεστέρας
τὰς ἐρήμους πεδιάδας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰς
πρώτας κοιλότητας τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ με-
γάλου ποταμοῦ. Ὁ σταθμὸς τοῦ Ἀλλαχαβάδ
δὲν ἀπέχεε πλέον ἢ δώδεκα μόνον μίλια πρὸς τὸ
βορειοανατολικὸν μέρος. Οἱ δὲ ὀδοιπόροι ἀνέκοψαν
τὴν πορείαν αὐτῶν ὑπὸ συστάδα βανανῶν, ὧν
οἱ καρποὶ, θρεπτικοὶ ὡς ἄρτος καὶ «εὐχυμοὶ ὡς
ἀφρόγαλα», κατὰ τὸ λέγειν τῶν περιηγητῶν,
μεγάλως ἐξετιμῆθησαν.

Τὴν δευτέραν ὥραν ὁ ὀδηγὸς, προτιμῶν νὰ
ὀδοιπορῇ κρυπτόμενος ὑπὸ τῶν δρυμῶν, εἰσέ-
δυσε εἰς πυκνόφυτον δάσος, ὅπερ ἔφ' ἱκανὰ
μίλια ἔμελλε νὰ διατρέξῃ. Ὅπως δὴποτε οὐδὲν
εἶχε τέως δυσάρεστον συναντήσῃ, καὶ ἡ ὀδοι-
πορία ἐφαίνετο μέλλουσα νὰ συντελεσθῇ χωρὶς
τινος ἐκτάκτου συμβεβηκότος, ὅτε ὁ ἐλέφας, ἀ-
νησυχίας τὸ κατ' ἀρχάς, ἐσταμάτησεν.

Ἦτο τετάρτη ὥρα.

— Τί ποίει; ἠρώτησεν ὁ κ. Φραγκίσκος Κρό-

μαρτυ, ὑψώσας τὴν κεφαλὴν του ὑπὲρ τὸν κά-
λαθον.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀξιωματικέ μου, ἀπήντησεν ὁ
Παρσίδης, τείνων τὸ ὄψ πρὸς συγκεχυμένον
τινὰ ψιθυρισμόν, διαπερῶντα τὸ πυκνὸν φύλλωμα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ ψιθυρισμὸς ἐκεῖνος ἐγέ-
νετο εὐκρινέστερος. Ἐφαίνετο δὲ ἀπήχησις συναυ-
λίας χαλκίνων ὀργάνων καὶ φωνῶν ἀνθρωπίνων.

Ὁ Πονηρίδης ἐβλεπε καὶ ἤκουε πάσῃ δυνά-
μει, ὁ δὲ κ. Φόγ ἀνέμενεν ἀταράχως, οὐδὲν
λέγων.

Ὁ Παρσίδης ἐπήδησε κατὰ γῆς, προσέδεσε
τὸν ἐλέφαντα εἰς ἐν τῶν δένδρων, καὶ εἰσέδυσε
εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τῆς λόχμης. Ἐπέστρεψε
δὲ μετὰ τινὰς στιγμὰς, λέγων:

— Εἶνε λιτανεῖα βραχμάνων, καὶ ἔρχεται πρὸς
τὸ μέρος μας. Καλλίτερα νὰ μὴ μᾶς ἴδου.

Λύσας δὲ τὸν ἐλέφαντα, τὸν ὠδήγησεν ἐνδὸν
λόχμης πυκνῆς, καὶ παραγγείλας εἰς τοὺς ὀ-
δοιπόρους νὰ μὴ ἀφιππεύσωσιν, ἔστη ἔτοιμος νὰ
πηδήσῃ καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν ἐλέφαντα, ἂν ἡ φυγὴ
παρίστατο ἀναγκαῖα. Διελογίσθη ὅμως, ὅτι ὁ ὀ-
μιλος τῶν πιστῶν θὰ παρήρχετο χωρὶς νὰ τὸν
ἴδῃ, καθότι τοῦ φυλλώματος ἡ πυκνότης τὸν
ἀπέκρυπτεν ἐντελῶς.

Ὁ παράφρωνος θόρυβος τῶν φωνῶν καὶ τῶν
ὀργάνων προσήγγιζεν ὀλονέν, καὶ ἄσματα μο-
νότονα συνανείγγυντο πρὸς τὸν ἤχρον τιμπά-
νων καὶ κυμβάλων. Μετὰ μικρὸν δ' ἐφάνη ὑπὸ
τὰ δένδρα ἡ ἀρχὴ τῆς λιτανείας, εἰς ἀπόστατιν
πεντήκοντα περίπου βημάτων ἀπὸ τοῦ μέρους,
ὅπου εὐρίσκοντο ὁ κ. Φόγ καὶ οἱ συνοδοιπόροι του,
αἵτινες διέκρινον ἤδη καθαρῶς διὰ τῶν κλάδων
τὸ παράδοξον προσωπικὸν τῆς θρησκευτικῆς ἐ-
κεινῆς τελετῆς.

Τῆς συνοδείας ἠγοῦντο ἱερεῖς μιτροφόροι ἀ-
ναδεδυμένοι μακρὰς χρυσοκεντήτους ἐσθῆτας.
Περιεκύκλουν δ' αὐτοὺς ἄνδρες γυναῖκες καὶ
παιδιά, μέλποντες εἰδὸς τι νεκρωσίου ἀκο-
λουθίας, διακοπτομένης κατ' ἴσα διαλείμματα
ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν τυμπάνων καὶ τῶν κυμβά-
λων. Κατόπιν αὐτῶν, ἔφ' ἄρματος πλατεῖς ἔ-
χοντος τοὺς τροχοὺς, ὧν αἱ ἀκτίνες παρίσταν
σύμπλεγμα ὄφρων, ἐπεφάνη ἀποτρόπαιον ἀγαλ-
μα, σφύρομενον ὑπὸ δύο συνωρίδων χρυσοφαλά-
ρων ἰνδικῶν βοῶν. Τὸ ἀγαλμα ἐκεῖνο εἶχε τέσ-
σaras βραχίονας, τὸ σῶμα φαῖόν, τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἀπλανεῖς, τὴν κόμην ἀτμηλήτων, τὴν γλῶσ-
σαν ἐκκρεμῆ καὶ τὰ χεῖλη κνηκοβαφῆ. Τὸν τρά-
χηλον αὐτοῦ ἐκόσμηε περιδέραιον ἐκ κεφαλῶν
νεκρῶν, καὶ τὴν ὀσφύν του ζῶνῃ ἐκ χειρῶν ἀπο-
κεκομμένων. Ἰστατο δὲ ὄρθιον ἐπὶ καταβεβλη-
μένου γίγαντος, οὗτινος ἔλειπεν ἡ κεφαλὴ.

Ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτυ ἀνεγνώρισεν τὸ ἄ-
γαλμα ἐκεῖνο.

— Εἶνε ἡ Θεὰ Κάλη, ἐψιθύρισεν, ἡ Θεὰ τοῦ
ἔρωτος καὶ τοῦ θανάτου.

— Τοῦ θανάτου, μὲ τὴν εὐχὴν μου! εἶπεν ὁ Πονηρίδης· ἀλλὰ τοῦ ἔρωτος. . . μὴ χειρότερα! τί ἀσχημονόναίκο!

Ὁ Παρσίδης ἔνευσεν αὐτῷ νὰ σιωπήσῃ.

Περίξ τοῦ ἀγάλματος ἐτύρβαζε, συνεταράσσετο καὶ περιδινεῖτο σπασμωδικῶς ὄμιλος γηραιῶν φακιδῶν, καταστίκτων δι' ὄχρας, κεκαλυμμένων τὸ σῶμα ὑπὸ σταυροειδῶν ἑντομῶν, ἐξ ὧν στάγδην διέρρεε τὸ αἷμά των, ἡλιθίων συνάμα καὶ δαμιονιώντων, οἵτινες κατὰ τὰς μεγάλας Ἰνδικὰς λιτανεῖας πίπτουσι πολλακίς καὶ κατασυντρίβονται ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἱεροῦ ἄρματος.

Κατόπινα αὐτῶν βραχυμάνες τινες, ἐν πάσῃ τῇ πολυτελείᾳ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῶν ἀναβολῆς, ἔσυρον γυναῖκα μόλις κρατουμένην εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο νέα καὶ λευκὴ ὡς Εὐρωπαϊα. Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, ὁ τράχηλος, οἱ ὦμοι, τὰ ὦτα, οἱ βραχίονες, αἱ χεῖρες, καὶ οἱ τῶν ποδῶν τῆς μεγάλοι δάκτυλοι ἦσαν κατάφορτοι ὑπὸ κόσμων, περιδεραιῶν, βραχιονίων, ἐνωτίων καὶ δακτυλίων. Χρυσούφης δὲ χιτῶν, ὑπὸ λεπτῆς μουσελίνης ἐπικαλυπτόμενος, περιέγραφε τὸ κομψόν τῆς ἀνάστημα.

Μετὰ τὴν νεαρὰν αὐτὴν γυναῖκα—φοβερὰ ἢ ἀντίθεσις!—φρουροὶ φέροντες γυμνά περὶ τὴν ὄσφιν τὰ ξίφη, καὶ διὰ μακρῶν ὠπλισμένοι δαμασκουργῶν πιστολίων, ἐκόμιζον πτώμα ἐπὶ φρεσίου.

Ἦν δὲ τὸ πτώμα γέροντος, περιβεβλημένου τὰ πολύτιμα ἡγεμονικά του ἐνδύματα, τὴν μαργαροκέντητον κίδαριν του, τὴν ἐκ μετάξης καὶ χρυσοῦ ὑφασμένην ἐσθῆτά του, τὴν ἀδαμαντοβράβη ἐκ κασμιρίου ζώνην του καὶ τὰ περικαλλῆ του Ἰνδικὰ ὄπλα.

Εἶποντο δὲ τέλος μουσικοὶ καὶ ὀπισθοπορεία φανατικῶν, ὧν αἱ κραυγαὶ συνέπνιγον πολλακίς τὸν φοβερὸν τῶν ὀργάνων κρότον.

Ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτυ ἐθεώρει τὴν πομπὴν ἐκείνην μετὰ πολλῆς σκυθρωπότητος· σπραφίς δὲ πρὸς τὸν ὀδηγόν,

— Εἶνε Σούττι! εἶπε.

Ὁ Παρσίδης κατένευσε, καὶ ἔφερε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὰ χεῖλη. Ἡ μακρὰ πομπὴ ἀνεπτύχθη βραδέως ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ αἱ ἔσχατοι αὐτῆς τάξεις ἠφανίσθησαν μετὰ μικρὸν εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους.

Ὁ ἤχος τῶν ἁσμάτων βαθμηδὸν ἀπεσβέσθη, ἠκούσθησαν δ' ἔτι ἐπ' ὀλίγον μακρυναὶ τινες κραυγαί, καὶ σιγῇ βαθεῖα διεδέχθη τέλος ὅλον ἐκείνον τὸν θόρυβον.

Ὁ Φιλέας Φόγ εἶχεν ἀκούσει τὴν λέξιν ἐκείνην τοῦ κ. Φραγκίσκου Κρόμαρτυ, μόλις δὲ παρελθούσης τῆς λιτανεῖας ἠρώτησε:

— Τί θὰ εἶπῃ Σούττι;

— Σούττι, κύριε Φόγ, ἀπήντησεν ὁ ὑποστράτηγος, σημαίνει θυσίαν ἀνθρωπίνην ἀλλ' ἔκου-

σίαν. Ἡ γυνὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν εἶδετε, θὰ κατ' αὔριον τὰ ἐξημερώματα.

— Ἄ! τοὺς ἀθλίους! ἀνεφώνησεν ὁ Πονηρίδης, μὴ δυνηθεῖς νὰ κρατήσῃ τὴν κραυγὴν ἐκείνην τῆς ἀγανακτήσεως.

— Καὶ τὸ πτώμα ἐκεῖνο; ἠρώτησεν ὁ κ. Φόγ.

— Εἶνε τοῦ ἡγεμόνος συζύγου τῆς, ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός.

— Πῶς; ὑπέλαβεν ὁ Φιλέας Φόγ, χωρὶς ἐπ' ἐλάχιστον νὰ συγκινηθῇ ἡ φωνὴ του, αἱ βάρβαροι αὐταὶ συνήθειαι ὑπάρχουσιν ἀκόμη εἰς τὴν Ἰνδικήν, καὶ δὲν κατώρθωσαν οἱ Ἀγγλοὶ νὰ τὰς ἐκριζώσωσι;

— Εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ἀπήντησεν ὁ Κρόμαρτυ, αἱ θυσίαι αὐταὶ δὲν ἐκτελοῦνται πλέον, ἀλλ' εἰς τὰς βαρβάρους αὐτὰς χώρας, καὶ ἰδίως εἰς τὸ Βουνδελοκούνδ, δὲν ἔχομεν καμμίαν ἐπιρροήν. Ὅλη ἡ βόρειος πλευρὰ τῶν Βινδιῶν εἶνε θέατρον ἀδιακόπων σφαγῶν καὶ ληστεύσεων.

— Ἡ δυστυχιμένη! ἐπιθύριζεν ὁ Πονηρίδης, νὰ τὴν καύσουν ζωντανήν!

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ὑποστράτηγος, θὰ τὴν καύσουν· καὶ ἂν δὲν τὴν ἔκαιον, δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τί θὰ ὑπέφερε παρὰ τῶν οἰκείων τῆς. Θὰ τῆς ἐξύριζον τὴν κόμην, θὰ τὴν ἔτρεφον μόλις μὲ ὀλίγας δράκας ὄρυζιου, θὰ τὴν ἀπεδίωκον πανταχόθεν, θὰ τὴν ἐθεώρουν ὡς ἀκάθαρτον πλάσμα καὶ θὰ τὴν ἄφινον ἐπὶ τέλους ν' ἀποθάνῃ εἰς καμμίαν γωνίαν ὡς ψωραλέος σκύλος. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ μέλλον παρακινεῖ πολλακίς τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς εἰς τὸν θάνατον πλεότερον ἢ ὁ ἔρωσ καὶ ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς. Οὐχ ἦτον ἐνίστα ὁ θάνατος εἶνε ἐντελῶς ἐκούσιος, καὶ χρειάζεται νὰ παρεμβῇ δραστηρίως ἡ κυβερνήσις, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Τοιοῦτοτρόπως πρὸ τινῶν ἐτῶν, ὅτε διέτριβα εἰς τὴν Βομβάην, νέα τῆς χήρα ἦλθε νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ κυβερνήτου τὴν ἄδειαν νὰ κατ' ἐμετὰ τοῦ πτώματος τοῦ συζύγου τῆς. Ἐνοσεῖται δέ, ὅτι ὁ κυβερνήτης ἤρνῃθη. Τότε ἡ χήρα ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πόλιν, κατέφυγεν εἰς τὴν χώραν ἐνὸς τῶν ἀνεξαρτήτων ἡγεμόνων, καὶ ἐκεῖ ἐξέτελεσε τὴν θυσίαν τῆς.

Ἐνόσω διηγεῖτο ὁ ὑποστράτηγος, ὁ ὀδηγὸς ἔσσει τὴν κεφαλὴν· ἀφοῦ δ' ἔτελειώσεν, εἶπεν:

— Ἡ αὐρινὴ θυσία δὲν εἶνε ἔκουσία.

— Πῶς τὸ ἤξεύρεις;

— Εἶνε ἱστορία, τὴν ὁποίαν γνωρίζουν ὅλοι εἰς τὸ Βουνδελοκούνδ, ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός.

— Ἐν τούτοις ἡ δυστυχεῖς ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο νὰ κάμνῃ ἀντίστασιν, παρετήρησεν ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτυ.

— Διότι τὴν ἐμέθυσαν μὲ καννάβι καὶ ὄπιον.

— Καὶ ποῦ τὴν πηγαίνουν;

— Εἰς τὴν παγὸσαν τοῦ Πιλλαγῆ, δύο μίλια μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἐκεῖ θὰ διακνυκτερεύσῃ, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς θυσίας.

— Καὶ ἡ θυσία αὐτὴ θὰ γείνη; . . .

— Τὸ πρῶτ', ἅμα χαράξῃ.

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ὁ ὀδηγὸς ἐξήγαγε τὸν ἐλέφαντα τῆς πυκνῆς λόχμης καὶ ἀνέβη ἐπὶ τὸν τράχηλόν του. Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἔμελλε νὰ διεγείρῃ αὐτὸν δι' ἰδίου τινοῦ συριγμοῦ, ὁ κ. Φόγ τὸν ἐμπόδισε, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Φραγκίσκον Κρόμαρτου,

— Δὲν τὴν σώζομεν αὐτὴν τὴν γυναῖκα; εἶπε.

— Νὰ τὴν σώσωμεν, κύριε Φόγ! ἀνέκραξεν ὁ ὑποστράτηγος.

— Ἔχω ἀκόμη δώδεκα ὥρων κέρδος. Δύναμαι νὰ τὸ θυσιάσω.

— Ὡ! ἔχετε καρδίαν! εἶπεν ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτου.

— Ἐνίοτε, ἀπήντησεν ὁ Φιλέας Φόγ· ὅταν ἔχω καιρὸν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ Πουηρίδης ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ τύχη εὐνοεῖ τοὺς τολμηροὺς.

Τὸ σχέδιον ἦτο παράτολμον, δυσχερέστατον καὶ ἴσως ἀκατόρθωτον. Ὁ κ. Φόγ ἔμελλε νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του, ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων αὐτοῦ· ἀλλὰ δὲν ἐδίστασεν. Εὗρε δὲ πρὸς τούτοις καὶ θαρράλεον βοηθὸν τὸν κ. Κρόμαρτου.

Ὡς πρὸς τὸν Πουηρίδην. ἦτον ἔτοιμος νὰ μετάσχη τῆς ἐκτελέσεως σχεδίου, ὅπερ τὸν ἐνθουσία. Ἀνεγνώριζεν ἥδη καρδίαν καὶ ψυχὴν ὑπὸ τὸ παγετώδες περικάλυμμα τοῦ κυρίου του, καὶ ἤρχιζε νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Ἔμενεν ὁ ὀδηγός· τί ἄρα ἤθελεν οὗτος ἀποφασίσει; δὲν ἤθελε μᾶλλον ταχθῆ ὑπὲρ τῶν Ἰνδῶν; Ἐν ἐλλείψει τῆς συνδρομῆς του, ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ ἀσφαλισθῆ ἢ οὐδετερότης του.

Ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτου τὸν ἠρώτησε περὶ τούτου καθαρῶς καὶ ἄνευ περιστροφῶν.

— Ἀξιωματικέ μου, ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός, εἶμαι Παρσίδης καὶ ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε ὁμόφυλός μου. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Πολὺ καλὰ, ὀδηγέ, ὑπέλαβεν ὁ κ. Φόγ.

— Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ γνωρίζετε, ἐπανελάβεν ἐκεῖνος, ὅτι ὄχι μόνον διακινδυνεύομεν τὴν ζωὴν μας, ἀλλὰ κινδυνεύομεν νὰ ὑποβληθῶμεν καὶ εἰς φρικτὰς βασάνους, ἂν μᾶς συλλάβωσιν. Ἐπομένως σεφθῆτε.

— Ἐσκέθημεν, ἀπήντησεν ὁ κ. Φόγ. Νομίζω δέ, ὅτι πρέπει νὰ περιμείνωμεν τὴν νύκτα διὰ νὰ κινήσωμεν.

— Τὸ αὐτὸ νομίζω κ' ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγός. Ὁ χριστὸς ἐκεῖνος Ἰνδὸς ἀφηγήθη τότε λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ θύματος. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο Ἰνδὴ διασήμου καλλονῆς, Παρσίς τὴν φυλὴν, καὶ θυγάτηρ πλουσίων ἐμπόρων τῆς Βομβάης. Εἶχε δὲ ἀνατραφῆ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἐντελῶς ἀγγλικὴν ἀνατροφὴν, καὶ ἐκ τῶν τρόπων

καὶ ἐκ τῆς μαθήσεώς της ἤθελέ τις ὑπολάβει αὐτὴν εὐρωπαϊαν. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀουδά.

Ὀρφανή, ἐνουμφεύθη ἄκουσα τὸν γηραιὸν ἐκεῖνον ἡγεμόνα τοῦ Βουηδελκούνη, καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας ἐχῆρσε. Γνωρίζουσα τὴν ἀναμένουσαν αὐτὴν τύχην, ἔφυγε, συνελθῆθη ἐκ νέου, καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ ἡγεμόνος, εἰς οὓς ἦτο σύμφορος ὁ θάνατός της, καθώσισαν αὐτὴν εἰς τὸν θάνατον, ἂν δὲν ἐφαινετο πλέον δυναμένη νὰ διαφύγῃ.

Ἡ διήγησις αὐτὴ ἐκράτυεν ἔτι μᾶλλον τὴν γενναίαν ἀπόφασιν τοῦ κ. Φόγ καὶ τῶν συντρόφων του. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ διευθύνῃ ὁ ὀδηγὸς τὸν ἐλέφαντα πρὸς τὴν παγόδαν τοῦ Πιλλαγῆ, καὶ νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὴν ὅσῃ ἦτο δυνατόν περισσώτερον.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐγένετο σταθμὸς ὑπὸ πυκνὴν τινα λόχμην, πεντακόσια βήματα μακρὰν τῆς παγόδας, ἣτις δὲν ἐφαινετο. Ἄλλ' οἱ τῶν φανατικῶν ὠρυγμοὶ ἤκούοντο καθαρῶτατα.

Συνεζήτηθησαν τότε τὰ μέσα τῆς προσεγγίσεως. Ὁ ὀδηγὸς ἐγνώριζε τὴν παγόδαν ἐκείνην, ἐν ἧ, ὡς ἐβεβαίωσεν, ἦτο φυλακισμένη ἢ νεκρὰ γυνή.

Ἦτο ἄρα δυνατόν νὰ εἰσχωρήσῃ τις εἰς αὐτὴν διὰ μιᾶς τῶν θυρῶν της, ἐνῶ τὸ σπῆνος τῶν δημίων ἤθελε διατελεῖ ὑπὸ τὴν νάρκην τῆς μέθης, ἢ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ διατρυπηθῆ ὁ τοίχος; Τοῦτο μόνον τὴν τελευταίαν στιγμήν καὶ ἐπὶ τόπου ἠδύνατο νὰ ἀποφασισθῆ. Ἀφιλονείκητον ὁμως ὑπῆρξεν, ὅτι ἡ ἀρπαγὴ ἔπρεπε νὰ γείνη τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, καὶ οὐχὶ τὴν πρωΐαν, ὅτε τὸ θῦμα ἔμελλε νὰ ἀπαχθῆ εἰς τὴν πυρᾶν, διότι τὴν στιγμήν αὐτὴν οὐδεμία ἀνθρωπίνη βοήθεια ἦτο δυνατὴ νὰ τὸ σώσῃ.

Ὁ κ. Φόγ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀνέμειναν τὴν νύκτα, ἅμα δὲ τοῦ σκότους ἐπελθόντος, περὶ τὴν ἕκτην ἑσπερινὴν ὥραν, ἀπεφάσισαν νὰ κατοπτεύσωσι τὸν περὶ τὴν παγόδαν χῶρον. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀπεσθένουντο καὶ αἱ ἔσχαται τῶν φακιρῶν κραυγαί, οὔτινες, κατὰ τὴν συνήθειάν των, ἔμελλον νὰ βυθισθῶσιν εἰς τὸν βαρὺν ὕπνον τοῦ χάγγ, — βευστοῦ ὀπίου μεμιγμένου μετὰ τοῦ καρπού τῆς καννάβεως· τότε δὲ θὰ ἦτο ἴσως δυνατόν νὰ διολισθῆσιν τις δι' αὐτῶν μέχρι τοῦ τεμένους.

Ὁ Παρσίδης, ὀδηγὸν τὸν κ. Φόγ, τὸν κ. Κρόμαρτου καὶ τὸν Πουηρίδην, προὐχώρησεν ἀθορύβως διὰ τοῦ δάσους. Ἀφοῦ δὲ διήνυσαν δέκα περὶπου λεπτά, ἔρποντες ὑπὸ τοὺς κλάδους, ἔφθασαν εἰς τὰς ὄχθας μικροῦ ποταμοῦ, καὶ ἐκεῖ, πρὸς τὴν λάμπην σιδηρῶν πυρῶν, ἐφ' ὧν ἔκαιον ῥητῖναι, διέκριναν σωρὸν ἐστοιβασμένων ξύλων. Ὁ σωρὸς ἐκεῖνος ἦν ἡ μέλλουσα πυρὰ, ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ πολυτίμου εὐώδους ξύλου, καὶ ἀπέπνεεν ἤδη τὴν ὀσμὴν τοῦ ἀρωματικοῦ ἐλαίου, δι' οὗ εἶχε ῥαντισθῆ. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο τὸ τεταροχυσμένον πτώμα τοῦ ἡγεμόνος, ὅπερ ἔμελλε

νά καὶ μετὰ τῆς χάρας του, καὶ εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν ὑψοῦτο ἡ παγόδα, ἧς οἱ μιναρέδες διέσχίζον ἐν τῷ σκοτεινῷ τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων.

— Ἐλάτε! εἶπεν ὁ ὀδηγὸς ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Αὐξάνων δὲ τὴν προσοχὴν του καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν συντρόφων του, ὠλίπθησε σιωπηλὸς διὰ τῶν θάμνων.

Οὐδὲν ἄλλο ἐτάρασσε πλέον τὴν σιγὴν, ἢ ὁ διὰ τοῦ φυλλώματος ψίθυρος τοῦ ἀνέμου.

Μετ' ὀλίγον ὁ ὀδηγὸς ἐσταμάτησεν εἰς τὸ ἄκρον ἐξαίθρας, ἧς ὀλίγαι ῥητῖναι ἐφώτιζον τὴν περιφέρειαν. Τὸ ἔδαφος ἦτο κατεστρωμένον ἐξ ἀνθρώπων κοιμημένων καὶ ληθαργούντων ἤδη ὑπὸ τῆς μέθης. Ἦθελε δὲ τις ὑπολάβῃ αὐτὸ πεδῖον μάχης κεκαλυμμένον ὑπὸ νεκρῶν. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά κατέκειντο ἀνάμικτα, πού δὲ καὶ πῦρ ἐρρέγγον τινες τῶν μεθύσων.

Βαθύτερον μεταξὺ τῶν δένδρων διεγράφετο ἀορίστως τὸ τέμενος τοῦ Πιλλαγῆ. Πρὸς μεγίστην ὅμως τοῦ ὀδηγοῦ δυσαρέσκειαν, οἱ τοῦ ἡγεμόνος φύλακες ἠγρύπνουν πρὸ τῶν θυρῶν, περιπατοῦντες μὲ γυμνά τὰ ξίφη. Ἴσως δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς ἠγρύπνουν ἐπίσης ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Ὁ Παρσίδης δὲν προὔκωρσε περὶ πλεονάζοντων, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εἰσδραστῆ τοῦ ναοῦ ἢ εἰσοδος, καὶ ἀνήγαγε τοὺς συντρόφους αὐτοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ Φιλέας Φόγ καὶ ὁ Φραγκίσκος Κρόμαρτου εἶχον ἐννοήσει, ὡς αὐτός, ὅτι οὐδὲν ἦτο ἐκείθεν κατορθωτόν.

Ἐσταμάτησαν λοιπὸν καὶ συνδιελέχθησαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ἄς περιμείνωμεν, εἶπεν ὁ ὑποστράτηγος· εἶνε μὲν ὁκτώ ἡ ὥρα, καὶ πιθανὸν εἶνε ὁ ὕπνος νὰ καταβάλλῃ τέλος πάντων καὶ τοὺς φύλακας.

— Δὲν εἶνε ἀπιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Παρσίδης.

Οὕτω δὲ ὁ Φιλέας Φόγ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐξηπλώθησαν παρὰ τὸν κορμὸν δένδρου καὶ ἀνέμειναν.

Πόσον βραδύς τοῖς ἐφάνη ὁ χρόνος! Ὁ ὀδηγὸς ἀπεχώρει ἐνίοτε, καὶ ἀπῆρχετο εἰς κατόπτεισιν τῶν ἄκρων τοῦ δάσους· ἀλλ' οἱ φύλακες ἠγρύπνουσαν πάντοτε ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρσῶν, καὶ ἀμυδρόν τι φῶς διωλίσθαινε διὰ τῶν παρθύρων τοῦ τεμένους.

Ἀνέμειναν οὕτω μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν μετεβάλλοντο. Ἦ ἐπαγρύπνησις ἐξηκολούθει, καὶ πρόδηλον ἦτο, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ προσδοκᾶται ἀπονάρκωσις τῶν φυλάκων. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν εἶχον ποτισθῆ ῥάγῃ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γείνη ἄλλη ἐνέργεια, καὶ ἡ εἰς τὸ τέμενος εἰσοδος νὰ τελεσθῆ δι' ὁπῆς, ἀνοιγομένης εἰς τὸν τοῖχον τῆς παγόδας. Ἀλλὰ δὲν ἠγρύπνουσαν ἄρᾳ γε καὶ αἱ ἱερεῖς πλησίον τοῦ θύματός των, ὡς ἠγρύπνουσαν πρὸ τῆς θύρας οἱ στρατιῶται;

Μετὰ τελευταίαν τινὰ συνδιάλεξιν, ὁ ὀδηγὸς εἶπεν, ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ κινήσῃ, καὶ ὁ κ. Φόγ, ὁ κ. Φραγκίσκος καὶ ὁ Πονηρίδης τὸν ἠκολούθησαν· προὔκωρσαν δὲ διὰ μακροῦ περιδρόμου, ἵνα φθάσωσιν εἰς τὸ οὕτως εἶπειν ἱερὸν τῆς παγόδας.

Περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀφίκοντο παρὰ τὴν βάσιν τῶν τοίχων, οὐδένα συναντήσαντες. Οὐδεὶς ἠγρύπνει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ πρέπει συνάμα νὰ ῥηθῆ, ὅτι οὔτε θύραι ὑπῆρχον οὔτε παράθυρα.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἡ δὲ σελήνη, φθίνουσα ἤδη, μόλις ἀνέτελλεν ὑπὲρ τὸν συννεφεῖ ὀρίζοντα, καὶ τὰ ὑψηλὰ δένδρα συνεπύκνουν ἐτι μᾶλλον τὸ σκοτός.

Δὲν ἤρκει ὅμως ὅτι ἐφθασαν εἰς τὴν βάσιν τῶν τοίχων· ἔπρεπε καὶ νὰ τοὺς τρυπήσωσι. Πρὸς τοῦτο δὲ ὁ Φιλέας Φόγ καὶ οἱ σύντροφοί του οὐδὲν εἶχον ὄργανον ἄλλο ἢ τὰ μαχαιριδιὰ των. Ἄλλ' εὐτυχῶς οἱ τοῖχοι τοῦ τεμένους ἀπετελοῦντο ἐκ μίγματός τινος κεράμων καὶ ξύλων, ὅπερ βεβαίως δὲν ἦτο δυσδιάτρητον. Ἄμα ὡς ἀφαιρετο ἡ πρώτη κέραμος, εὐκόλως θ' ἀπεσπάντο καὶ αἱ ἐπίλοιποι.

Ἦρξιαν ἐπομένως τὴν ἐργασίαν, ὅσον ἀθροιστικὸν ἠδύνατο, καὶ ὁ Παρσίδης μὲν ἐξ ἐνός, ὁ Πονηρίδης δ' ἐξ ἐτέρου προσεπάθουν ν' ἀποσπάσωσι τὰς κέραμους, ὥστε ν' ἀνοιξῶσιν ὁπῆν δύο ποδῶν ἔχουσαν πλάτος. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ἐργασία προὔκωρει, κραυγὴ ἠκούσθη αἴφνης ἐνδοθεν τοῦ ναοῦ καὶ συγχρόνως σχεδὸν τῇ ἀπεκρίθησαν ἐξῶθεν ἄλλαι.

Ὁ Πονηρίδης καὶ ὁ ὀδηγὸς διέκοψαν εὐθὺς τὸ ἔργον των· μὴ γνωρίζοντες δὲ ἂν ἐνόηθησαν, φρονιμώτατον ἔκριναν νὰ ἀποχωρήσωσι, καὶ ἀπεχώρησαν ἀληθῶς μετὰ τοῦ Φιλέα Φόγ καὶ τοῦ Φραγκίσκου Κρόμαρτου. Συνεσπειρώθησαν δὲ πάλιν ἐν τῷ σκοτεινῷ τοῦ δάσους, ἀναμένοντες νὰ παρέλθῃ ἡ διέγερσις—ἂν διέγερσις ἦτο—ἵνα ἐπαναλάβωσι πάλιν ἐν ἡσυχίᾳ τὴν ἐργασίαν των.

Δυστυχῶς ὅμως φρουροὶ ἐφάνησαν μετὰ μικρὸν ἐξῶθεν τοῦ ἱεροῦ τῆς παγόδας, καὶ κατέλαβον θέσεις ὥστε νὰ ἀποκωλύωσι πᾶσαν οἰανδήποτε προσέγγισιν.

Δύσκολον εἶνε νὰ περιγραφῆ ἡ ἀγανάκτησις τῶν τεσσάρων ἐκείνων ἀνδρῶν, διακοπέντων ἐν μέσῳ τοῦ ἔργου των. Πῶς νὰ σώσωσι πλέον τὸ θῦμα, μὴ δυνάμενοι νὰ φθάσωσι μέχρις αὐτοῦ; Ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτου ἔδρακε τοὺς γράνθους του, ὁ δὲ Πονηρίδης ἦν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, καὶ μόλις κατῶρθον νὰ συγκρατῆ αὐτὸν ὁ ὀδηγός. Μόνος ὁ ἀπαθὴς Φόγ ἀνέμενε, οὐδόλως τὰ αἰσθηματὰ του ἐκδηλών.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγωμεν; ἠρώτησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ ὑποστράτηγος.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν, ἀπήντησεν ὁ ὀδηγός.

— Ἄς περιμείνωμεν, εἶπεν ὁ Φόγ. Ἄρκεῖ νὰ

εἶμαι αὔριον πρὸ μεσημβρίας εἰς τὸ Ἀλλαγαθάδ.

— Ἀλλὰ τί ἐλπίζετε ; ὑπέλαθεν ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτυ. Μετὰ τινὰς ὥρας θὰ ἐξημερώσῃ, καί. . .

— Ἡ εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν χάνομεν, ἤμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ τὴν τελευταίαν στιγμὴν.

Ἐποστράτηγος ἐπεθύμει ν' ἀνεγίνωσκεν, εἰ δυνατόν, ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Φιλέα Φόγ.

Τί ἄρα προσεδόκα ὁ ψυχρὸς ἐκεῖνος Ἀγγλος ; Μὴ ἐσκόπει νὰ ὀρμήσῃ τὴν ἐσχάτην ὥραν πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, καὶ νὰ τὴν ἀρπάσῃ ἀναφανδὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν δημιῶν τῆς ; Ἐὰν ἦτο παραφροσύνη, καὶ δύσκολον ἦτο νὰ ὑπολάβῃ τις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον τοσοῦτον παράφρονα. Οὐχ ἦτον συνήνεσεν ὁ κ. Κρόμαρτυ νὰ ἀναμείνῃ μέχρι τῆς λύσεως τῆς φοβερᾶς σκηνῆς. Ὁ ὀδηγὸς ἐν τούτοις δὲν ἀφῆκε τοὺς συντρόφους τοῦ ὅπου εἶχον καταφύγει, καὶ ἐπανήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐξαίθρας, ὅπου πρότερον εὗρισκοντο, καὶ ὅθεν, προφυλασσόμενοι ὅπισθεν τῆς ἀσπίδος δένδρων, ἠδύναντο νὰ παρατηρῶσι τὰς ομάδας τῶν κοιμωμένων.

Ἐπὶ δὲ Πονηρίδης, καθήμενος ἐπὶ τῶν πρώτων κλάδων δένδρου τινος, ἀνεμηρυκάτο ἰδέαν παράδοξον, ἣτις, ὡς ἀστροπῆ τὸ κατ' ἀρχὰς διαπεράσασα τὸ πνεῦμά του, εἶχεν ἐπὶ τέλους ῥιζώσει εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. « Τί τρέλλα ! » εἶπεν ἐν ἀρχῇ· τὸρα δὲ διελογίζετο : « Καὶ διατί ὄχι ! ἄλλο μέσον δὲν ὑπάρχει, καὶ μὲ αὐτὰ τὰ κτήνη. . . »

Ὅπως δὴποτε ὁ Πονηρίδης δὲν διετύπωσε μὲν σαφέστερον τὴν ἰδέαν του, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὠλισθήσεν ὡς ὄφρις ἐπὶ τῶν γαυλῶν κλάδων τοῦ δένδρου, ὧν τὰ ἄκρα ἐκάμπτοντο πρὸς τὴν γῆν.

Αἱ ὥραι παρήρχοντο, μετὰ μικρὸν δὲ λυκόφως ἀμυδρὸν προανήγγειλε τὴν προσεχῆ ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας· ἀλλὰ τὸ σκότος ἦν πάντατε βαθύ.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην, ἣτις ἦτο φαίνεται ἡ ἐπὶ τούτῳ ὀρισιμένη, γενικὴ ἐγένετο ἀνάστασις τοῦ κύκλου νεναρκομένου πλήθους. Οἱ ὄμιλοι ἐξωγονήθησαν· κρότος τυμπάνων ἀντήχασε καὶ πάλιν, φωναὶ δὲ καὶ ἄσματα ἠκούσθησαν ὡς τὴν προτεραίαν. Εἶχε σημάνει ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ δυστυχὴς ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ.

Τῷ ὄντι δὲ ἠνεψύχθησαν αἱ πύλαι τοῦ τεμέτους, καὶ φῶς ζωηρότερον διεχύθη ἐξ αὐτοῦ. Ὁ κ. Φόγ καὶ ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτυ εἶδον τότε τὸ θῦμα, ζωηρῶς φωτιζόμενον, καὶ συρόμενον ἐξω τῆς παγόδας ὑπὸ δύο ἱερέων. Τοῖς ἐφάνη μάλιστα, ὅτι, ἀποσειοῦσα τὸν λίθαργον τῆς μέθης ἐν ἐσχάτῃ ὀρμῇ αὐτοσυντηρήσεως, προσεπάθει ἡ ἀτυχὴς νὰ διαφύγῃ τοὺς δημιῶς τῆς. Ἡ καρδιά τοῦ κ. Κρόμαρτυ ἀνεσκήρτησεν, δραξάμενος δὲ σπασμωδικῶς τῆς χειρὸς τοῦ κ. Φιλέα Φόγ, ἤσθλην μάχαιραν ἐν αὐτῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην τὸ πλῆθος ἐκίνησεν. Ἢ

δὲ νεαρὰ γυνή, ἐμπεσοῦσα καὶ πάλιν εἰς τὸν πρότερον λίθαργον, ὃν εἶχον προκαλέσει οἱ καπνοὶ τῆς καννάβης, διήλθεν ἀναμέσον τῶν φακιρῶν, οὔτινες τὴν προέπεμπον διὰ τῶν θρησκευτικῶν ὠρυγῶν τῶν.

Ἐπὶ δὲ Φιλέας Φόγ καὶ οἱ σύντροφοί του, ἀναμειχθέντες εἰς τὰς τελευταίας τάξεις τοῦ πλήθους, παρηκολούθησαν αὐτήν, καὶ μετὰ δύο λεπτὰ ἀφίχθησαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐστησαν εἰς πεντήκοντα μὲν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πυρᾶς, ἐφ' ἧς κατέκειτο τὸ πτώμα τοῦ Ἰνδοῦ ἡγεμόνος. Εἶδον διὰ τοῦ λυκόφωτος τὸ θῦμα ἐντελῶς ἀδρανές, ἐξηπλωμένον παρὰ τὸ πτώμα τοῦ συζύγου τῆς.

Τότε προσήχθη δὲς ἀνημμένη, καὶ τὰ ξύλα, βεβρεγμένα δι' ἐλαίου, ἀνεφλέχθησαν πάραυτα.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ κύριος Φραγκίσκος Κρόμαρτυ καὶ ὁ ὀδηγὸς ἐκράτησαν τὸν Φιλέαν Φόγ, ὅστις ἐν ὀρμῇ γενναίας παραφροσύνης ἐβρίπτετο πρὸς τὴν πυρὰν. Ἀλλ' ἐνῶ οὗτος τοὺς ἀπώθει, ἡ σκηνὴ αἵφνης μετεβλήθη.

Φοβερὰ τρόμου κραυγὴ ἐξεβράχθη ἀπὸ τοῦ πλήθους, καὶ πάντες περιφοβοὶ κατέπεσον πρηνεῖς κατὰ γῆς.

Πῶς λοιπὸν ! Δὲν εἶχεν ἀποθάνει ὁ γέρον Ἰνδός, καὶ τὸν εἶδον αἵφνης ὀρθούμενον ὡς φάντασμα, ὑπεγείροντα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν νεαρὰν τοῦ γυναῖκα καὶ κατερχόμενον τῆς πυρᾶς ἐν μέσῳ στροβίλων καπνοῦ ;

Οἱ φακίραι, οἱ φρουροί, οἱ ἱερεῖς, ὑπὸ αἰφνιδίου ληφθέντες τρόμου, ἔμενον χαμαὶ πρηνεῖς, μὴ τολμῶντες κἄν νὰ ἀνίδωσι πρὸς τὸ θαῦμα.

Τὸ ἄψυχον θῦμα διέβη οὕτω, φερόμενον ὑπὸ ῥωμαλέων βραχιόνων, οὓς οὐδ' ἐφαίνετο κἄν ὅτι ἐβάρυνεν. Ὁ κ. Φόγ καὶ ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτυ εἶχον μείνει ὄρθιοι, ὁ Παρσιδὴς εἶχε κύψει τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ Πονηρίδης ἦν ἐπίσης βεβαίως κατάπληκτος.

Ἐν τῷ νεκρῷ ἀναστάς ἐφθασεν οὕτως ἐγγύς τοῦ μέρους, ὅπου ἴσαντο ὁ κ. Φόγ καὶ ὁ κ. Κρόμαρτυ, καὶ εἶπεν εἰς αὐτοὺς τὴν μόνην ταύτην λέξιν :

— Φεύγωμεν !

Ἢν ὁ Πονηρίδης αὐτός, διολισθήσας μέχρι τῆς πυρᾶς, ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ καπνοῦ, ὠφελθῆις ἐκ τοῦ βαθέος ἔτι σκότους, καὶ σώσας ἐκ τοῦ θανάτου τὴν νεαρὰν γυναῖκα. Ἢν ὁ Πονηρίδης, ἐκτελέσας τὸ σχέδιόν του μετὰ τόλμης καὶ ἐπιτυχίας, καὶ παρερχόμενος ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ τρόμου.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἠφανίζοντο καὶ οἱ τέσσαρες ἐν τῷ δάσει, καὶ ὁ ἐλέφας ἀπῆγεν αὐτοὺς δραμαίῳ τῷ βήματι. Ἀλλὰ κραυγαὶ μετ' ὀλίγον καὶ θόρυβος μέγας, καὶ μία σφαῖρα πρὸς τοὺς ἄλλοις διατρύπισσασα τὸν πῖλον τοῦ Φιλέα Φόγ, κατέδειξαν εἰς τοὺς φυγάδας, ὅτι τὸ τέχνασμα εἶχεν ἀνακαλυφθῆ.

Ἐπὶ τῆς ἀναφθείσης πυρᾶς εἶχε φανῆ τὸ σῶμα τοῦ γηραιοῦ Ἰνδοῦ, οἱ δὲ ἱερεῖς, συνελθόντες ἐκ τοῦ τρόμου τῶν ἐννόησαν ὅτι ἀρπαγὴ ἐγένετο.

Ἔρμησαν πάραυτα εἰς τὸ δάσος, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν φρουρῶν· καὶ κατεपुरοβολήθησαν μὲν οἱ ἀρπαγες, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν οὔτε βέλῃ οὔτε σφαῖραι τοὺς ἐφθانون πλέον, διότι ἡ φυγὴ τῶν ἦτο ταχεῖα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ἐρῶ ὁ Φιλέας Φόγ διέρχεται τὸ θαυμάσιον λεκαροπέδιον τοῦ Γάγγου, χωρὶς κἄν νὰ συλλογισθῇ νὰ τὸ ἴδῃ.

Ἡ τολμηρὰ ἀρπαγὴ εἶχεν ἐπιτύχει καὶ μετὰ μίαν ὥραν ὁ Πονηρίδης ἐγέλα ἔτι ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ του. Ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτν ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ ἀτρομήτου νέου, ὁ δὲ κύριός του τῷ εἶπε: «Καλὰ!» ὅπερ ὑπὸ τοῦ εὐπατρίδου ἐκείνου λεγόμενον ἐσήμαινε μεγίστην ἐπίδοκιμασίαν. Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ Πονηρίδης ἀπάντησεν, ὅτι πᾶσα ἡ τιμὴ τοῦ ἐπιχειρήματος ἀνήκεν εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι αὐτὸς ἰδεῖν μόνον παράδοξον εἶχε συλλάβει, καὶ ὅτι ἐγέλα ἔτι, συλλογιζόμενος ὅτι ἐπὶ τινος στιγμᾶς αὐτός, ὁ Πονηρίδης, ὁ πρῶτον σχοινοβάτης, ὁ πρῶτον λοχίας τῶν πυροσβεστῶν ὑπῆρξε τεταριγευμένος Ἰνδὸς ἡγεμῶν καὶ χῆρος χαριστάτης γυναικός.

Ἡ νεαρὰ Ἰνδῆ, οὐδόλως συναισθανθεῖσα τὰ γενόμενα, ἀνεπαύετο ἐντὸς ἐνὸς ἐκ τῶν καλῶν, περιτετυλιγμένη δι' ὀδοιπορικῶν σκεπασμάτων.

Ὁ ἐλέφας ἐν τοσοῦτῳ, ὀδηγούμενος ἀσφαλῆστατα ὑπὸ τοῦ Παρσίδου, διέτρεχε δρομαῖος τὸ σκοτεινὸν ἔτι δάσος, μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως εἰσῆρχετο εἰς εὐρείαν πεδιάδα. Τὴν ἐβδόμην ὥραν ἐγένετο σταθμός, ἀλλ' ἡ νεαρὰ γυνὴ διετέλει ἔτι ἐν πλήρει ληθάργῳ. Ὁ ὀδηγὸς τῇ ἔδωκε νὰ πῖν ὀλίγον ὕδωρ μεμιγμένον μετ' οἰνοπνεύματος, ἀλλ' ἡ ναρκατικὴ ἐνέργεια, ἥτις ἐβάρυνεν ἐπ' αὐτῆς, ἐμελλε νὰ παραταθῇ ἐπὶ τινὰ ἔτι χρόνον.

Ὁ κύριος Φραγκίσκος Κρόμαρτν, ὅστις ἐγνώριζε τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐκ τῶν ἀτμῶν τῆς καννάθως μέθης, οὐδόλως περὶ αὐτῆς ἀνησύχει. Οὐχ ἤττον ὅμως, καίτοι δὲν ἐθορύβει τὸν ὑποστράτηγον ἢ κατὰστασις τῆς νέας Ἰνδῆς, ἐθορύβει αὐτὸν τὸ μέλλον. Δὲν ἐδίστασε δὲ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Φιλέαν Φόγ, ὅτι ἂν ἡ κυρία Ἄουδὰ ἔμμενεν ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ἤθελεν ἀφεύκτως ἐμπέσει πάλιν εἰς χεῖρας τῶν δειμῶν της. Διότι οἱ δαιμονιῶντες οὔτοι ἦσαν διεσπαρμένοι καθ' ὅλην τὴν Ἰνδικήν, καὶ θὰ κατάρθουν βεβαίως, βίᾳ τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας, νὰ συλλάβωσι καὶ πάλιν τὸ θῆμά των, εἴτε ἐν Μαδράς, εἴτε ἐν Βομβάῃ ἢ καὶ ἐν Καλκούτῃ. Εἰς ὑποστήριξιν δὲ τῶν λόγων του ἀνέφερεν ὁ κ. Κρόμαρτν πρόσφατον γεγονός δημοῖας φύσεως, καὶ προσέθηκεν, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του ἡ νεαρὰ γυνὴ θὰ ἦτο ἀσφαλῆς μόνον ἐὰν κατέλειπε τὰς Ἰνδίας.

Ὁ Φιλέας Φόγ ἀπάντησεν, ὅτι ἤθελε λάβει ὑπ' ὄψιν τὰς παρατηρήσεις ταύτας, καὶ ὅτι ἤθελε σκεφθῆ.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ ὀδηγὸς ἀνήγγειλε τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀλλαχαβάδ, ὅπου ἤρχιζε πάλιν ὁ διακεκομμένος σιδηρόδρομος, οὗτινος αἱ ἀμαξοστοιχίαι διανύουσιν εἰς ἕν σχεδὸν ἡμερονύκτιον τὸ μεταξὺ Ἀλλαχαβάδ καὶ Καλκούτης διάστημα.

Οὕτω δὲ ὁ Φιλέας Φόγ ἐμελλε νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως, ὅπως ἐπιβίβασθῇ τὴν ἐπαύριον 25 Ὀκτωβρίου, περὶ τὴν μεσημβρίαν, εἰς τὸ διὰ Χόγγ-Κόγγ ἀναχωροῦν ἀτμοκίνητον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπετέθη ἐν τινι δωματίῳ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ὁ δὲ Πονηρίδης παρηγγέλη νὰ φροντίσῃ, ὅπως τῇ ἀγοράσῃ ὅσα ἤθελεν εὔρει ἐνδυμασίας ἀντικείμενα, οἷον ἐσθήτας, ἐπώμια, σισύρας, κ.τ.τ., λαβὼν ἐπὶ τούτῳ ἀπεριόριστον παρὰ τοῦ κυρίου του πίστωσιν. Ἀνεχώρησεν ἐπομένως εὐθύς, καὶ διέδραμε τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Τὸ Ἀλλαχαβάδ—πόλις θεοῦ—εἶνε μία τῶν ἱερωτάτων πόλεων τῆς Ἰνδικῆς, καθότι κεῖται ἐπὶ τῆς συμβολῆς δύο ἱερῶν ποταμῶν, τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Ζούμνα, ὧν τὰ ρεῖθρα προσελκύνουσι πάντας τῆς χερσονήσου τοὺς προσκυνητάς. Γνωστὸν δὲ εἶνε ἄλλως, ὅτι κατὰ τὰς παραδόσεις τῆς Ῥαμαῦνάας, ὁ Γάγγης πηγάζει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὅθεν, χάρις εἰς τὸν Βράμαν, καταβαίνει εἰς τὴν γῆν.

Ἐνῶ ὁ Πονηρίδης ἠγόραζεν, εἶδε συνάμα καὶ τὴν πόλιν, ἣν ὑπερῆσπιζεν ἄλλοτε μεγαλοπρεπὲς φρούριον, μεταβληθὲν εἰς δημοσίαν φυλακὴν. Οὔτε βιομηχανία οὔτε ἐμπόριον ὑπάρχουσι πλέον ἐν αὐτῇ, τῇ τοσοῦτον ἄλλοτε ἐμπορικῇ καὶ βιομηχανῶν πόλει. Ὁ δὲ Πονηρίδης, ὅστις μάτῃν ἀνεζήτηε κατὰστημα νεωτερισμῶν, ὡς εἰ εὐρίσκετο εἰς τὴν Regent Street τοῦ Λονδίνου, μόλις εὔρε τέλος παρὰ τινι Ἰουδαίῳ μεταπράτῃ τὰ ἀναγκαζοῦντα αὐτῷ, ἤτοι ἐσθήτα ἐκ σκωτικοῦ ὑφάσματος, εὐρύν τινὰ μανδύαν, καὶ μεγαλοπρεπῆ σισύραν ἐκ δέρματος ἐνουδρίδος, ἣν ἀδιστάκτως ἐπλήρωσεν ἐβδομήκοντα πέντε λίρας. Εἶτα δὲ θριαμβευτικῶς ἐπανῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἡ κυρία Ἄουδὰ ἤρχιζεν ἤδη νὰ συνέρχεται. Ὁ λήθαργος διελύετο βαθμηδόν, καὶ οἱ πρῶοί της ὀφθαλμοὶ ἀνελάμβανον πᾶσαν αὐτῶν τὴν Ἰνδικὴν γλυκύτητα.

Ὁ βασιλεὺς ποιητῆς Οὐσσάφ-Οὐδδαούλ, ὡμῶν τὰ θέλητρα τῆς βασιλείσσης τῆς Ἀχμεναγάρας, ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς:

«Ἡ στιλπνὴ της κόμη, εἰς δύο χωριζομένη, » περιβάλλει ἐκατέρωθεν τὴν ἀρμονικὴν περιφέρειαν τῶν ἀβρῶν της καὶ λευκῶν παρειῶν, ὧν » ἀπαστράπτει ἡ λεία καὶ ἀνθηρὰ χροιά. Αἱ ἐ» θενώδεις ὀφρὺς της ἔχουσι τὸ σχῆμα καὶ τὴν

»δύναμιν τοῦ τόξου τοῦ Κάμα, θεοῦ τοῦ ἔρωτος,
 »καὶ ὑπὸ τὰς μακρὰς μεταξῶδες βλεφαρίδας
 »της, ἐν τῇ μελανῇ κόρῃ τῶν μεγάλων δικυγῶ
 »της ὀφθαλμῶν, ἀντανακλῶνται, ὡς ἐπὶ τῶν ἰε-
 »ρῶν λιμνῶν τῶν Ἰμαλαῶν, αἱ φαινόταται ἀ-
 »κτίνες τοῦ οὐρανοῦ φωτός. Οἱ ὀδόντες αὐτῆς,
 »μικροί, λευκοὶ καὶ ἴσοι, στίλβουσι διὰ τῶν μει-
 »διῶντων χειλέων της, ὡς δρόσου σταγόνες ἐν
 »ἡμικλειστῷ κάλυκι ἄνθους ροιᾶς. Τὰ μικρὰ καὶ
 »συμμέτρως καμπτόμενα ὠτά της, αἱ ῥοδιναὶ
 »της χεῖρες, οἱ πόδες αὐτῆς οἱ τοξοειδεῖς καὶ
 »τρυφεροὶ ὡς κάλυκες λωτοῦ, ἀστράπτουσιν ὡς
 »οἱ ὠραιότεροι τῶν μαργαριτῶν τοῦ Σεϋλάν, ὡς
 »οἱ καθαρῶτατοι τῆς Γολκόνδης ἀδάμαντες. Ἡ
 »λεπτὴ καὶ λιγυρὰ της ὀσφύς, ἦν δύναται ἡ
 »χεὶρ νὰ περισφιγῆ, ἀναδεικνύει ἔτι μᾶλλον
 »τὴν εὐκαμπῆ τοῦ ἀναστήματός της κομψότητα
 »καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ στήθους της, ὅπου ἡ ἀκ-
 »μᾶζουσα νεότης ἀναπτύσσει τοὺς καλλίστους
 »τῶν θησαυρῶν αὐτῆς. Ἰπὸ τὰς μεταξίνας δὲ
 »πτυχὰς τοῦ χιτῶνός της φαίνεται αὐτῇ λαξευ-
 »θεῖσα ἐξ ἀπέφθου ἀργύρου ὑπὸ τῆς θείας χειρὸς
 »τοῦ ἀθανάτου γλύπτου Βισβακάρμα.»

Καὶ χωρὶς ὅμως τοῦ ποιητικοῦ τούτου κόμπου,
 ἀρκεῖ μόνον νὰ ῥηθῆ ὅτι ἡ κ. Ἀουδά, ἡ χήρα
 τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Βουνδελακούδ, ἦτο θελκτικω-
 τάτη γυνή, καθ' ὅλην τὴν εὐρωπαϊκὴν τῆς λέξεως
 σημασίαν. Ἐλάλει καθαρῶτα τὴν ἀγγλικὴν,
 καὶ οὐδεμίαν εἶπεν ὁ ὀδηγὸς ὑπερβολὴν, ἰσχυ-
 ρισθεὶς, ὅτι ἡ ἀνατροπὴ εἶχεν ἐντελῶς μεταμορ-
 φώσει τὴν νεαρὰν ἐκείνην Παρσίδα.

Ἐν τούτοις ἡ ἀμαξοστοιχία ἔμειλε νὰ κατα-
 λίπη μετὰ μικρὸν τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀλλαχα-
 θᾶδ, ὁ δὲ Παρσίδης ἀνέμενον. Ὁ κ. Φόγ ἐπλή-
 ρωσεν αὐτῇ τὸ συμπεφωνημένον μίσθωμα, χωρὶς
 νὰ προσθέσῃ ὄβολόν. Τοῦτο ἐξέπληξέ πῶς τὸν
 Πονηρίδην, γνωρίζοντα τί ὄφειλεν ὁ κύριός του
 εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἐλεφαντοκόμου, ὅστις εἶ-
 χεν ἀληθῶς διακινδυνεύσει τὴν ζωὴν αὐτοῦ κατὰ
 τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Πιλλαγῆ, καὶ δυσκόλως ἤ-
 θελε βραδύτερον διαφύγει τὴν ἐκδίκησιν τῶν
 Ἰνδῶν, ἂν οὗτοι ἐμάνθανον τὴν συνοροχίαν του.

Ἐμενε δὲ προσέτι ἐκκρεμὲς καὶ τὸ ζήτημα
 τοῦ Κιούνη. Τί θὰ ἐγένετο ὁ τοσοῦτον ἀκριβᾶ ἀ-
 γορασθεὶς ἐλέφας; Ἄλλ' ὁ Φιλέας Φόγ εἶχεν ἤδη
 ἀποφασίσει τὰ περὶ τούτου.

— Παρσίδη, εἶπεν εἰς τὸν ὀδηγόν, ὑπῆρξες
 πρόθυμος καὶ ἀφοσιωμένος. Καὶ ἐπλήρωσα μὲν
 τὴν ὑπηρεσίαν σου, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ἀφοσίωσίν
 σου. Θέλεις αὐτὸν τὸν ἐλέφαντα; σοῦ τὸν χα-
 ρίζω.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὀδηγοῦ ἀπίστραψαν ἐκ χαρᾶς.

— Μοῦ χαρίζετε ὀλόκληρον περιουσίαν, ἐνδο-
 ζῶτατε! ἀνεκράξε.

— Πάρε τον, ὀδηγέ, προσέθηκεν ὁ κ. Φόγ, καὶ
 πάλιν ἐγὼ μένω ὀφειλέτης σου.

— Εὐγε, ὠραία! ἀνεφώνησεν ὁ Πονηρίδης.

Πάρε τον, φίλε μου! ὁ Κιούνης εἶνε γενναῖον καὶ
 ἀνδρεῖον ζῶον.

Πορευθεὶς δὲ πρὸς τὸν ἐλέφαντα, τῷ προσέ-
 φερε βώλους τινὰς σακχάρου, λέγων:

— Νᾶ, Κιούνη, παιδί μου, φάγε!

Ὁ ἐλέφας ἐγγύλλισε μὲν τὸ κατ' ἀρχὰς εὐχα-
 ρίστως, εἶτα δὲ τυλίξας τὴν προβοσκίδα του
 περὶ τὴν ζώνην τοῦ Πονηρίδου, ἀνύψωσεν αὐτὸν
 μέχρι τῆς κεφαλῆς του. Ὁ Πονηρίδης, οὐδόλως
 φοβήθεις, ἐθώπευσε τὸ ζῶον, ὅπερ ἀπέθηκεν αὐ-
 τὸν πάλιν ἡρέμα χαμαί, καὶ ἀνταπεκρίθη διὰ
 θερμῆς χειραφίας εἰς τὴν προβοσκίδαφίαν του ἐ-
 κείνην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Φιλέας Φόγ ὁ κ. Φραγ-
 κίσκος Κρόμαρτυ καὶ ὁ Πονηρίδης, καθήμενοι
 ἐντὸς ἀνέτου ἀμάξης, ἦς ἡ κ. Ἀουδά κατεῖχε
 τὴν καλλίστην θέσιν, ἔτρεχον διὰ πάσης τοῦ ἀτ-
 μοῦ τῆς δυνάμεως πρὸς τὴν Βεναρῆς.

Τὰ χωρίζοντα τὴν πόλιν ταύτην ἀπὸ τοῦ Ἀλ-
 λαχαθᾶδ ὀγδοήκοντα μίλια διηνύθησαν ἐντὸς
 δύο ὥρων, κατ' αὐτὸ δὲ τὸ διάστημα ἡ νεαρὰ
 γυνὴ συνήλθεν ἐντελῶς, διαλυθέντων τῶν νεαρ-
 ωτικῶν καπνῶν τοῦ χάγγ.

Φαντάζεται ὁ ἀναγνώστης πόσον καταπλάγη,
 βλέπουσα ὅτι διέτρεχε σιδηρόδρομον, ὅτι εὐρί-
 σκετο ἐντὸς ἀμάξης σιδηροδρομικῆς, ὅτι ἐφόρει
 εὐρωπαϊκὰ ἐνδύματα, κ' ἐκάθητο ἐν μέσῳ ὀδοι-
 πόρων παντελῶς ἀγνώστων εἰς αὐτήν!

Τὸ κατ' ἀρχὰς οἱ συνοδοίποροι της παρέσχον
 εἰς αὐτὴν πᾶσαν περιποίησιν καὶ τὴν ἀνεξω-
 γόνυσαν δι' ὀλίγων σταγόνων σακχαρώδους πο-
 τοῦ· εἶτα δὲ ὁ ὑποστράτηγος διηγήθη αὐτῇ τὰ
 διατρέξαντα, παραστήσας ἰδίως τὴν ἀφοσίωσιν
 τοῦ Φιλέα Φόγ, μὴ διστασάντος νὰ διακινδυ-
 νεύσῃ τὴν ζωὴν του πρὸς σωτηρίαν της, καὶ τὴν
 εὐτυχῆ λύσιν τοῦ συμβάντος, ὀφειλομένην εἰς
 τὴν τολμηρὰν ἐπιπόνησιν τοῦ Πονηρίδου.

Ὁ κ. Φόγ οὐδὲν προσέθηκεν εἰς τὴν ἀφήγη-
 σιν, ὁ δὲ Πονηρίδης ἐπανελάμβανεν ἐντροπέμο-
 νος, ὅτι «δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ γίνεταί λόγος.»

Ἡ κ. Ἀουδά νυχάριστησεν ἐκθύμως τοὺς σω-
 τῆράς της, διὰ τῶν δακρῶν της μᾶλλον ἢ διὰ
 λέξεων, καὶ οἱ πρᾶοί της ὀφθαλμοὶ μᾶλλον ἢ τὰ
 χεῖλη της ὑπῆρξαν τῆς εὐγνωμοσύνης της οἱ
 διερμηνεῖς. Εἶτα δὲ, ἀναλογισθεῖσα τὴν σκηνὴν
 τῆς ἀνθρωποθυσίας, καὶ ἀναβλέπουσα περὶ αὐ-
 τὴν τὸ ἰνδικὸν ἔδαφος, ἐφ' οὗ τοσοῦτοι τὴν ἀνε-
 μενον ἔτι κινδύνου, κατελήφθη ὑπὸ φρικιάσεως.

Ὁ κ. Φόγ ἐνόησε τί διελογίζετο ἡ κ. Ἀουδά,
 καὶ ὅπως τὴν ἐνθαρρύνῃ, τῇ προέτεινε, μετὰ πολ-
 λῆς ἄλλως ψυχρότητος, νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς
 Χόγγ-Κόγγ, ὅπου νὰ διαμεῖνῃ μέχρι οὗ λησμο-
 νηθῇ τὸ πρᾶγμα.

Ἡ κ. Ἀουδά ἐδέχθη μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν
 προσφοράν, διότι ἐν Χόγγ-Κόγγ ἀκριβῶς διέ-
 μενον εἰς τῶν συγγενῶν της, Παρσίδης ἐπίσης
 καὶ εἰς τῶν πρώτων ἐμπόρων τῆς πόλεως ἐκεῖ-

νης, καθαρῶς ἀγγλικῆς, καὶ τοὶ κειμένης ἐπὶ τῆς σινικῆς χώρας.

Τὴν ἡμισειαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἡ ἀμαξοστοιχία ἴστατο εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Βεναρῆς. Αἱ βραχμανικαὶ παραδόσεις βεβαιοῦσιν, ὅτι ἡ πόλις αὕτη κεῖται ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Κασῆς, ἣτις ἐκρέματο ἄλλοτε ἐν τῷ κενῷ, μεταξὺ τοῦ ζενιθ καὶ τοῦ ναδὶρ, ὡς ὁ τάφος τοῦ Μωάμεθ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως ἐκείνην, τὴν θετικωτέραν, ἡ Βεναρῆς, — Ἀθῆναι τῆς Ἰνδικῆς κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀνατολικολόγων, — ἔκειτο πεζότατα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ὁ Πονηρίδης κατώρθωσε καὶ ἴδη ἐπὶ στιγμὴν τὰς ἐκ κεράμων οἰκίας τῆς καὶ τὰς ἐκ καλαμωτῶν καλύβας αὐτῆς, ἐξ ὧν οἰκτρά ὄλως ἀπέβαινον ἡ θεὰ τῆς, στερουμένη οἰουδήποτε ἰδιαζόντος χαρακτῆρος.

Ἐκεῖ ἔμελλε νὰ μείνῃ ὁ κ. Φραγκίσκος Κρόμαρτυ, καθότι ὀλίγα μίλια πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως ἐσκήνουν τὰ στρατεύματα, πρὸς ἃ μετέβαιναν. Ἀπεχαιρέτισε λοιπὸν ὁ ὑποστράτηγος τὸν Φιλέαν Φόγ, ἐπευχόμενος αὐτῷ πᾶσαν δυνατὴν ἐπιτυχίαν, κ' εὐχόμενος συνάμα εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν περιοδείαν, οὐχί τοσοῦτον ἰδιοτρόπως, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπωφελῶς. Ὁ κ. Φόγ ἔθλιψεν ἐλαφρῶς τοὺς δακτύλους τοῦ συνοδοιπόρου του, ἡ δὲ κ. Ἄουδᾶ ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν τρυφερώτερον, λέγουσα, ὅτι οὐδέποτε ἤθελε λησμονήσῃ, τί ὤφειλεν εἰς τὸν κ. Φραγκίσκον Κρόμαρτυ. Ὁ Πονηρίδης, τιμηθεὶς δι' ἐγκαρδίου χειραψίας ὑπὸ τοῦ ὑποστράτηγου, ἠρώτησεν αὐτόν, πού καὶ πότε ἤθελε δυνηθῆ νὰ θυσιασθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ οἱ συνοδοιπόροι μετὰ μικρὸν ἐχωρίσθησαν.

Πέραν τῆς Βεναρῆς ὁ σιδηρόδρομος παρηκολούθει ἐν μέρει τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Γάγγου, διὰ τῶν ὑέλων δὲ τῆς ἀμάξης, εὐδίου ὄντος τοῦ καιροῦ, ἐφαίνετο τὸ ποικίλον τοπεῖον τοῦ Βεχάρ: ὄρη χλοοσκεπῆ, ἄγροὶ ἐσπαρμένοι σίτου, κριθῆν καὶ ἀραβόσιτου, ποτάμια καὶ ἔλη πλήρη πρασίνων κροκοδείλων, χωρία εὐμορφα καὶ δάση χλοάζοντα ἔτι. Ἐλεφάντες τινες καὶ βόες Ἰνδικοὶ ἤρχοντο κ' ἐλούοντο εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ ὀμάδες Ἰνδῶν ἐκατέρου τοῦ φύλου ἐξετέλουν εὐλαβῶς τοὺς ἱερούς των καθαρμούς, καὶ τοὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἦν ἤδη προκεχωρημένη καὶ ἱκανῶς ψυχρά. Οἱ πιστοὶ οὗτοι, ἐχθροὶ θανάσιμοι τοῦ βουδισμού, εἰσὶ θερμοὶ ὀπαδοὶ τῆς βραχμανικῆς θρησκείας, ἐνσαρκουμένης εἰς τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα: τὸν Βισνοῦν, ἡλιακὴν θεότητα, τὸν Σίβαν, προσωποποίησιν τῶν φυσικῶν δυνάμεων, καὶ τὸν Βράμαν, ὑψιστον ἄρχοντα τῶν ἱερέων καὶ νομοθετῶν. Πῶς ὅμως ἀρά γε ὁ Βράμας οὗτος, ὁ Σίβας καὶ ὁ Βισνοῦς θὰ ἐβλέπον νῦν τὴν Ἰνδικὴν ἐκείνην χώραν, παντελῶς ἐκβρετανωθεῖσαν, καθ' ὃν χρόνον τὰ ἀτμοκίνητα διέσχίζον

βουχόμενα τὰ ἱερά τοῦ Γάγγου νάματα, φοβίζοντα τοὺς ἐπιπταμένους τῶν ρεῖθρων του λάρους, τὰς βοσκούσας παρὰ τὰς ὄχθας του γελώνας καὶ τοὺς ἐξηπλωμένους ἐπ' αὐτῶν εὐλαβεῖς!

Ὅλον ἐκεῖνο τὸ παρόραμα παρῆλθεν ὡς ἀστραπή, πολλάκις δὲ καὶ νέφη ἀτμοῦ λευκοῦ συνεχάλυψαν τὰς λεπτομερείας του. Μόλις που κατώρθωσαν οἱ ὀδοιπόροι νὰ ἴδωσιν ἐν παρόδῳ τὸ φρούριον τοῦ Χουνάρ, κείμενον εἰκοσι μίλια νοτιοανατολικῶς τῆς Βεναρῆς καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἀρχαίαν ἀκρόπολιν τῶν ἡγεμόνων τοῦ Βεχάρ, τὴν Γαζεπούρ καὶ τὰ διάσημα ῥοδοσακτήριά της, τὸν τάφον τοῦ λόρδου Κορνούωλλις, ὑψούμενον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Γάγγου, τὴν ἰσχυρὰν πόλιν τοῦ Βουξάρ, τὴν Πάτναν, πόλιν μεγάλην ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανον, ὅπου τελεῖται ἡ κυριωτάτη ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἐμπορεία τοῦ ὀπίου, καὶ τὴν Μογγίρ τέλος, πόλιν εὐρωπαϊκωτάτην, ἀγγλικὴν ὡς ἡ Μαγγεστρία καὶ ἡ Βιρμιγγάμη, διάσημον δὲ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ χυτήρια σιδήρου, τὰ μηχανουργεῖά της καὶ τὰ ἐργοστάσια ἀγγχεμάχων ὕπλων, καὶ ἧς αἱ ὑψηλαὶ κἀμῖνοι κατερῥύπαινον διὰ μελανῆς ἀσβόλης τὸν οὐρανὸν τοῦ Βράμα—οἰνεὶ γρονθοκοποῦσαι ἀληθῶς τὸν ὄνειρῶδη κόσμον τῆς Ἰνδικῆς θρησκείας.

Εἶτα ἐπῆλθεν ἡ νύξ, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὠρυγῶν τῶν τίγρεων, τῶν ἄρκτων καὶ τῶν λύκων, οἵτινες ἐφευγον πρὸ τῆς ἀτμομηχανῆς, ἡ ἀμαξοστοιχία παρῆλθεν ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ βίᾳ, καὶ οὔτε τῆς Βεγγάλης τὰ θαυμάσια εἶδον οἱ ὀδοιπόροι, οὔτε τὴν Γολκόνδην, οὔτε τὰ ἐρείπια τῆς Γούρ, οὔτε τὴν Μυρσιδαβάδ, τὴν ἄλλοτε πρωτεύουσαν, οὔτε τὸ Βουδβάν, οὔτε τὴν Οὐγγλη, οὔτε τὴν Χαρδεναγόρ, τὴν γαλλικὴν αὐτὴν γωνίαν τοῦ Ἰνδικοῦ ἐδάφους, ἐφ' ἧς ὑπερηφάνως θι ἐβλεπεν ὁ Πονηρίδης κυματίζουσαν τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος του!

Τέλος τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς πρωίας ἐφθασεν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰς Καλκούταν, τὸ ἀτμοκίνητον δέ, ὅπερ ἀνεχώρει εἰς Χόγγ-Κόγγ, ἀπέπλεε τὴν μεσημβρίαν. Ὡστε ὑπελείποντο ἔτι πέντε ὥραι εἰς τὸν Φιλέαν Φόγ.

Κατὰ τὸ δρομολόγιόν του ὁ εὐπατρίδης οὗτος ὤφειλε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἰνδικῆς τὴν 25 ὀκτωβρίου, ἧτοι τὴν εἰκοστὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἐκ Λονδίνου ἀναχώρησίν του, καὶ ἐφθανεν ἀληθῶς τὴν ὠρισμένην ἡμέραν. Οὕτε πρότερον ἐπομένως, οὔτε καθυστερεῖ, διότι αἱ δύο ἡμέραι, ἃς εἶχε κερδησθεῖ μεταξὺ Λονδίνου καὶ Βομβάης, εἶχον ἀπολεσθῆ δυστυχῶς, ὡς εἶδον οἱ ἀναγνώσται, κατὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἰνδικῆς χερσονήσου· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποτεθῆ, ὅτι ὁ κ. Φιλέας Φόγ δὲν τὰς ἐλυπεῖτο.

(Ἐπειτα συνέχεται.)

Τὸ μᾶλλον κατωκνημένον μέρος τῆς Εὐρώπης εἶνε τὸ Βέλγιον.